

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

- Poz. 177 — Nr 295 z dnia 16 września 1952 r. w sprawie obniżenia kosztów budowy urządzeń telekomunikacyjnych.
- Poz. 178 — Nr 296 z dnia 16 września 1952 r. w sprawie obniżenia kosztów budowy urządzeń elektroenergetycznych.
- Poz. 179 — Nr 303 z dnia 22 września 1952 r. w sprawie zawierania umów na wykonanie robót geodezyjnych w 1952 r.

Poz. 180 — Nr 304 z dnia 22 września 1952 r. w sprawie cen sprzedaży niektórych materiałów budowlanych i drewna.

PISMA OKÓLNE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

- Poz. 181 — Nr 28 z dnia 17 września 1952 r. w sprawie współpracy z Główną Komisją Oceny Projektów Inwestycyjnych.
- Poz. 182 — Nr 29 z dnia 17 września 1952 r. w sprawie składu KOPI przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych dla rozpatrywania projektów inwestycyjnych w zakresie elektryfikacji rolnictwa.

177.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

nr 295 z dnia 16 września 1952 r.

(znak: TE2/Sz/53)

w sprawie obniżenia kosztów budowy urządzeń telekomunikacyjnych.

W celu obniżenia kosztów budowy urządzeń telekomunikacyjnych w szczególności przez oszczędności w zużyciu materiałów, zarządza się co następuje:

§ 1. Budowę linii kablowych międzymiastowych i okręgowych należy na okres najbliższych trzech lat ograniczyć do najniezbędniejszych potrzeb, a wzrastające zapotrzebowanie na łącza realizować przez instalowanie na istniejących liniach napowietrznych i kablowych urządzeń telefonii nośnej.

§ 2. Rezerwy w kablach międzymiastowych i okręgowych należy przyjmować do 10 lat.

§ 3. Rezerwy w kablach miejscowych magistralnych należy przyjmować na lat trzy, a w kablach miejscowych rozdzielczych na lat pięć.

§ 4. 1. Do budowy nowych torów napowietrznych dla zakresu akustycznego należy stosować wyłącznie przewody stalowe.

2. Tory dla telefonii nośnej można budować z przewodów brązowych tylko do czasu wprowadzenia przewodów bimetalowych.

§ 5. Stojaki z urządzeniami stacyjnymi należy ustawiać w odstępach gabarytów do 1-go metra w celu uzyskania jak najkrótszych odcinków połączeniowych kabli i przewodów.

§ 6. Kable instalacyjne w pomieszczeniach abonentowych i przewody do przełączania (crossowania) należy stosować o średnicach do 0,6 mm.

§ 7. Kable stacyjne (TKS) należy produkować bez wiązek (żył, par, czwórek) rezerwowych.

§ 8. Odstępstwa od postanowień niniejszego zarządzenia są dopuszczalne wyłącznie za zgodą Przewodniczącego Pań-

stwowej Komisji Planowania Gospodarczego na umotywowany wniosek właściwego Ministra.

§ 9. Zarządzenie obowiązuje od dnia 25 września 1952 r. PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

178.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 296 z dnia 16 września 1952 r.

(znak: TE2/Sz/54)

w sprawie obniżenia kosztów budowy urządzeń elektroenergetycznych.

W celu obniżenia kosztów budowy urządzeń elektroenergetycznych w szczególności przez oszczędności w zużyciu materiałów, zarządza się co następuje:

§ 1. Połączenia generatorów z transformatorami podwyższającymi i z rozdzielniami, jak również połączenia rozdzielni z transformatorami należy wykonywać przewodami gołymi (linki, szyny) z tym, że szyny należy montować na konstrukcjach wsporczych albo w kanałach, dając pierwszeństwo konstrukcjom wsporczym. Te same sposoby należy stosować do połączeń transformatorów i kompensatorów z rozdzielniami na stacjach obniżających.

§ 2. Do rozprowadzania energii w obiektach przemysłowych należy w zasadzie stosować przewody gołe (linki, szyny). Kable mogą być stosowane tylko w tych przypadkach, gdy zastosowanie przewodów gołych jest niemożliwe.

§ 3. Przy zasilaniu wielkich odbiorców (zaopatrywanych z sieci wysokiego napięcia) należy doprowadzać linie doświłowe napowietrzne jak najbliższej środków ciężkości obciążenia zakładów przemysłowych.

§ 4. Zamiast często dotąd stosowanych kosztownych centralnych stacji zasilających oddalonych od odbiorców, należy w układach zasilania zakładów przemysłowych stosować zasadę decentralizacji stacji transformatorowych (zasilają-

cych i rozdzielczych) i umieszczać je jak najbliżej środków ciężkości obciążenia. Należy również powszechnie stosować stacje transformatorowe wewnątrz wydziałów produkcyjnych.

§ 5. Należy w układach elektrycznych powszechnie stosować bezpieczniki wysokiego napięcia.

§ 6. Do obliczeń zwarciovych należy przyjmować elektryczny układ połączeń przewidzianych do normalnej pracy danego urządzenia. Nie należy zatem uwzględniać chwilowych zmian w układzie powstających podczas dokonywania przełączeń (np. w układzie zasilanym z generatora albo z sieci ogólnej), w momencie przełączania źródła zasilania układ chwilowo zasilany jest z 2-ch źródeł energii; nie należy więc w tym przypadku dobrać aparatury na zasilanie z dwóch źródeł.

§ 7. Przy zastosowaniu dławików na odpływach należy obliczać szyny zbiorcze na pełny prąd zwarciovowy tylko do izolatorów przepustowych oddzielających szyny zbiorcze od odłączników. Szyny i aparaturę na odcinku między izolatorami przepustowymi i dławikiem należy obliczać na prąd zwarcia ograniczony przez dławik.

§ 8. Można nie uwzględniać warunków zwarciovych przy doborze:

- 1) aparatów i przewodów zabezpieczonych bezpiecznikami,
- 2) przewodów linii napowietrznych,
- 3) przewodów do odbiorców indywidualnych i punktów rozdzielczych, jeżeli dopuszczalne są przerwy w dostawie energii dla naprawy ewentualnych uszkodzeń.

§ 9. Zezwala się na prowadzenie w jednym kablu obwodów pomiarowych i zabezpieczających prądu stałego i zmiennego oraz na stosowanie wspólnych kabli do różnych obiektów.

§ 10. Przy różnicowym zabezpieczeniu szyn, jak również przy poprzecznym zabezpieczeniu różnicowym prądnic, należy przeprowadzać połączenia między przekładnikami prądowymi w obrębie rozdzielni lub podstacji nie wprowadzając ich do nastawni.

§ 11. We wszystkich rozdzielniach wewnętrznych do 30 kV wł., zaleca się umieszczać przyrządy pomiarowe sterujące i zabezpieczające w obrębie rozdzielni najlepiej bezpośrednio na zewnętrznych ścianach celek.

§ 12. Przyrządy zabezpieczające, pomiarowe i automatyki kompensatorów synchronicznych oraz przyrządy sterujące, zabezpieczające, pomiarowe i automatyki silników wysokiego napięcia, należy w miarę możliwości umieszczać w pobliżu tych maszyn.

Do nastawni można doprowadzać sterowanie, sygnalizację i pomiar prądu w stojanie kompensatora (jeden amperomierz) i w obwodzie wzbudzenia silników synchronicznych (jeden amperomierz).

§ 13. W stacjach transformatorowych i rozdzielczych do 30 kV wł., można nie dawać wskaźników położenia odłączników, jeżeli nie są one sterowane zdalnie.

§ 14. W rozdzielniach zakładów przemysłowych należy zasadniczo stosować pojedynczy układ szyn zbiorczych w razie potrzeby sekcjonowanych. Podwójny układ szyn zbiorczych może być stosowany tylko do wielkich rozdzielni zasilających energią bardzo ważne odbiory.

§ 15. Nie wolno w zasadzie stosować wyłączników na odciskach, jeżeli mają one służyć tylko do celów łączeniowych i nie są zaopatrzone w ochronę przekąźnikową. Do-

zwala się jednak na stosowanie ich w przypadkach, kiedy moc odłączalna odłączników mocy jest niewystarczająca.

§ 16. Do budowy mniej ważnych np. końcowych odcinków i odgałęzień linii napowietrznych do 30 kV wł., należy stosować przewody stalowe a do małych stacji transformatorowych — szyny stalowe, z tym, że w projektach należy uwzględniać późniejszą wymianę szyn stalowych na aluminiowe.

§ 17. Nie wolno stosować większych przekrojów szyn i kabli, ani aparatów wyższych stopni niż przewidziane w projektach.

To samo dotyczy stosowania kabli na napięcia wyższe niż zaprojektowano.

W projektach nie można przyjmować kabli na napięcie wyższe niż napięcie znamionowe sieci.

§ 18. Instalowanie wyłączników na doprowadzeniach należy przewidywać:

- 1) jeżeli jest potrzebne automatyczne przełączanie lub praca równoległa doprowadzeń,
- 2) na doprowadzeniach do wielkich stacji transformatorowych o łącznej mocy transformatorów od 5000 kVA i ilością odpływów od 15 wwyż.

§ 19. Przy wyborze rezerwowych urządzeń do zasilania ważnych odbiorców należy uwzględniać dopuszczalną przeciążalność urządzenia.

§ 20. Nie wolno wykonywać częściowych instalacji elektroenergetycznych nie opartych o zatwierdzony plan zasilania całego obiektu.

Wyjątek stanowią urządzenia tymczasowe.

§ 21. Jeżeli inwestycja podzielona jest na etapy budowy, należy instalować urządzenia elektryczne tylko w zakresie odpowiadającym danemu etapowi budowy, nie wykonywać tych instalacji przedwcześnie dla następnych etapów przewidzianych w projekcie.

§ 22. Odstępstwa od postanowień niniejszego zarządzenia są dopuszczalne wyłącznie za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na umotywowany wniosek właściwego Ministra.

§ 23. Zarządzenie obowiązuje od dnia 25 września 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

179.

**ZARZADZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
I PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU
GEODEZJI I KARTOGRAFII**

Nr 303 z dnia 22 września 1952 r.

(znak: BU.2-02-537/52)

w sprawie zawierania umów na wykonanie robót geodezyjnych w roku 1952.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1949 r., Nr 26, poz. 190 i z 1950 r. Nr 22, poz. 188) art. 6 dekretu z dnia 24 kwietnia 1952 r. o państwowej służbie geodezyjnej i kartograficznej (Dz. U. Nr 24, poz. 162) oraz zarządzenie Nr 128 Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1952, w sprawie

przekazania Prezesowi Centralnego Urzędu Geodezji i Kartografii uprawnień władzy naczelnej w stosunku do podległych mu przedsiębiorstw i instytutów (Monitor Polski A-54, poz. 801), zarządza się co następuje:

§ 1. 1. Ministerstwa (urzędy centralne) zobowiązane są do dnia 26 września 1952 r. potwierdzić Centralnemu Urzędowi Geodezji i Kartografii aktualność robót geodezyjnych, pozostałych do wykonania do końca 1952 r., a objętych planami gospodarczymi ministerstw, centralnych urzędów i jednostek podległych — z podaniem potrzebnego dla zamawiającego terminu wykonania zleconej roboty.

2. Dla robót przewidzianych do rozpoczęcia w III kwartale 1952 r. ustala się dzień 10 października 1952 r. jako ostateczny termin zawarcia umów pomiędzy zamawiającym a terytorialnie właściwym bądź wskazanym przez Centralny Urząd Geodezji i Kartografii przedsiębiorstwem geodezyjnym, podległym temuż Urzędowi.

3. W stosunku do robót przewidzianych do rozpoczęcia w IV kwartale 1952 r. umowy powinny być zawarte do dnia 20 października 1952 r.

§ 2. 1. Roboty geodezyjne nie potwierdzone zgodnie z § 1 ust. 1 jak również roboty, na które nie będą zawarte umowy w terminach, ustalonych w § 1 ust. 2 i 3 zostaną skreślone z planu produkcji na rok 1952 przedsiębiorstw geodezyjnych podległych Centralnemu Urzędowi Geodezji i Kartografii.

2. Po upływie terminów, ustalonych w § 1 ust. 2 i 3 przedsiębiorstwa geodezyjne przystąpią do likwidacji rozpoczętych pomiarów, na które nie zawarto umów.

§ 3. W przypadku skreślenia z planu roboty geodezyjnej z braku zawartej we właściwym terminie umowy:

1. Banki finansujące pokryją koszty robót wykonanych do dnia 20 października 1952 r. oraz koszty ewentualnych niezbędnych robót likwidacyjnych wykonanych po tym terminie, na podstawie faktur wystawionych za te roboty przez przedsiębiorstwo geodezyjne w ramach posiadanych przez zamawiającego środków finansowych.

2. W wypadku braku środków finansowych u zamawiającego, zamawiający przedsięwzięcie kroki celem uzyskania niezbędnych kredytów bankowych bądź otwarcie dodatkowych kredytów budżetowych.

3. Prezes Centralnego Urzędu Geodezji i Kartografii przeprowadzi odpowiednie zmiany w planach produkcyjnych na rok 1952 podległych przedsiębiorstw geodezyjnych.

4. Organy kontroli wewnętrznej zamawiającego przeprowadzą w terminie do 15 listopada 1952 r. kontrolę mającą na celu ustalenie przyczyny niezawarcia umów i skreśleń robót geodezyjnych z planu na 1952 r.

§ 4. 1. W przypadku braku porozumienia pomiędzy zamawiającym a przedsiębiorstwem geodezyjnym (wykonawcą) w przedmiocie kwoty umownej lub innych postanowień umowy, należy zawrzeć umowę wg obowiązującego wzoru na podstawie propozycji wykonawcy z zamieszczeniem zastrzeżeń zamawiającego i oznaczeniem umowy napisem „tymczasowa” z tym, że kwota umowy nie może przekroczyć przyznanego zamawiającemu limitu kredytów przeznaczonych na roboty pomiarowe.

2. Władza /zwierzchnia zamawiającego w porozumieniu z Centralnym Urzędem Geodezji i Kartografii rozpatrzy spór pomiędzy zamawiającym a wykonawcą i wyda decyzję w ciągu 14 dni od upływu terminów wymienionych w § 1 ust. 2 i 3.

3. W przypadku rozstrzygnięcia sporu w drodze porozumienia w trybie określonym ust. 2 należy umowę tymczasową zastąpić umową ostateczną w terminie 14 dni od daty porozumienia, a w przypadku braku porozumienia zamawiający przekaże sprawę do postępowania arbitrażowego.

4. Do czasu rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu arbitrażowym podstawą stosunków pomiędzy zamawiającym a wykonawcą jest umowa tymczasowa.

§ 5. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centr.) zawiadomią w terminie do 10 listopada 1952 r. Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dep. Budownictwa) oraz Centralny Urząd Geodezji i Kartografii o wykonaniu postanowień § 1 przez podległe jednostki.

§ 6. W wypadku włączenia przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego dodatkowych robót geodezyjnych do zadania planowego na rok 1952 przedsiębiorstw geodezyjnych, Prezes Centralnego Urzędu Geodezji i Kartografii ustali sposoby wykonania tych robót oraz przedłoży Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dep. Budownictwa) wnioski w przedmiocie zmniejszenia zakresu wytypowanych zleceń własnych bądź zredukowania zadań planowych o wartość robót dodatkowych.

§ 7. W stosunku do umów, o których mowa w § 1 nie stosuje się sprzecznych z niniejszym zarządzeniem przepisów zarządzenia Prezesa Rady Ministrów i Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 4 maja 1951 r. w sprawie stosowania wzoru umowy ramowej o wykonanie robót geodezyjnych (Monitor Polski Nr A-41, poz. 521).

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

PREZES CENTRALNEGO URZĘDU GEODEZJI
I KARTOGRAFII

J. Rabanowski

180.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

ORAZ

MINISTRÓW FINANSÓW I HANDLU WEWNĘTRZNEGO

Nr 304 z dnia 22 września 1952 r.

(znak: CE/DB/49/52)

w sprawie cen sprzedaży niektórych materiałów budowlanych i drewna.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 21 kwietnia 1948 r. o ustalaniu cen na niektóre artykuły w przemyśle prywatnym i spółdzielczym (Dz. U. Nr 23, poz. 157) oraz §§ 3—5 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1949 r. w sprawie tymczasowego uregulowania trybu zatwierdzania cen, taryf i opłat za świadczenia lub usługi zarządza się porozumieniu z Ministrem Leśnictwa, co następuje:

§ 1. 1. Przy sprzedaży materiałów budowlanych i drewna — z wyjątkiem drewna opałowego — określonych w wykazie stanowiącym załącznik Nr 1 do zarządzenia — pobiera się ceny w wysokości sumy dotychczas obowiązującej ceny i narzutu określonego w tym wykazie.

2. Minister Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Ministrem Finansów i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może dokonywać zmian i uzupełnień wykazu.

3. Podstawą do wyliczenia narzutu określonego w procentach jest cena detaliczna materiałów budowlanych lub drewna określona w cenniku Centrali Handlowej Materiałów Budowlanych lub Państwowej Centrali Drzewnej a w odniesieniu do drewna sprzedawanego „loco las” — cena „Loco las”.

4. W braku cen, o których mowa w ust. 3 Minister Handlu Wewnętrznego w trybie określonym w ust. 2 ustali wysokość narzutu w złotych w zależności od ilości sprzedawanego artykułu.

§ 2. 1. Jednostki zwolnione od obowiązku uiszczania narzutu nabywają materiały budowlane i drewno po cenach dotychczas obowiązujących.

2. Od obowiązku uiszczania narzutu zwolnione są jednostki wymienione w wykazie odbiorców uprawnionych do nabywania materiałów budowlanych i drewna bez narzutów, stanowiącym załącznik Nr 2 do zarządzenia oraz inni odbiorcy za zezwoleniem Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego udzielonym na wniosek właściwego ministerstwa (urzędu centralnego), jeśli dokonują zakupu w jednostkach innych niż jednostki handlu detalicznego i w ramach wydzielonych kontyngentów. Jednostkami handlu detalicznego w rozumieniu tego przepisu są również spółdzielnie usługowe, pomocnicze i chałupnicze w zakresie świadczonych przez nie usług przy użyciu własnych materiałów.

3. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z właściwymi ministrami może zlecić wydawanie zezwoleń, o których mowa w ust. 2 innym jednostkom.

4. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1 ma również zastosowanie przy zakupach w Powiatowych Związkach Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w przypadkach:

- 1) zakupu w trybie tranzytu rozliczanego lub organizowanego,
- 2) zakupu ze składu pod warunkiem przedstawiania zaświadczenia właściwej jednostki organizacyjnej Centrali Handlowej Materiałów Budowlanych lub Państwowej Centrali Drzewnej wystawionego wg wzoru stanowiącego załącznik Nr 3 do zarządzenia — w miarę istnienia pokrycia towarowego ustalonego zarządzeniami Ministra Handlu Wewnętrznego.

5. Zwolnienie od obowiązku uiszczania narzutu może mieć miejsce tylko przy nabywaniu artykułu na własne potrzeby. Ograniczenie to nie stosuje się do przedsiębiorstw handlowych, których przedmiotem działania jest obrót materiałami budowlanymi i drzewem.

§ 3. Jednostki dokonujące sprzedaży materiałów budowlanych lub drewna po cenach określonych w § 1 ust. 1 obowiązane są w wystawianych rachunkach uwidaczniać wysokość pobranego narzutu w odniesieniu do każdego artykułu.

§ 4. W przypadkach sprzedaży artykułu bez narzutu jednostkom upoważnionym na podstawie zaświadczeń, o których mowa w § 2, Powiatowe Związki Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” obowiązane są w wystawianych rachunkach (paragonach) uwidocznic przy każdym artykule wy-

sokość przypadającego a niepobranego narzutu, jak również nazwę jednostki wystawiającej zaświadczenie oraz datę i numer zaświadczenia.

§ 5. Jednostki handlu detalicznego i Powiatowe Związki Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” dokonują sprzedaży materiałów budowlanych i drewna po cenach ustalonych w § 1 ust. 1 wyłącznie za gotówkę.

§ 6. 1. Jednostki pobierające ceny ustalone w § 1 ust. 1 wpłacają sumy pobrane z tytułu narzutów w Oddziałach Narodowego Banku Polskiego na rachunek dochodów budżetu centralnego część 12, dział 1, rozdział 4d — narzuty budżetowe do cen materiałów budowlanych i drewna — tych wydziałów finansowych prezydiów powiatowych rad narodowych i rad narodowych miast stanowiących powiaty lub oddziałów finansowych prezydiów dzielnicowych — rad narodowych w m. st. Warszawie i I Oddziału Terenowego Wydziału Finansowego Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi, w których okręgu znajduje się jednostka obowiązana do odprowadzenia narzutu.

2. W przypadkach pobierania narzutu przez jednostkę gospodarki uspołecznionej, która nie działa na zasadach pełnego lub pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego obowiązek odprowadzenia sum z tytułu pobranych narzutów ciąży na jednostce nadrzędnej działającej na zasadach pełnego rozrachunku gospodarczego lub pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego.

3. Obowiązek odprowadzania narzutu nie dotyczy jednostek, które nabyły materiał budowlany lub drewno po cenie ustalonej w § 1 ust. 1.

4. Jednostki obowiązane do odprowadzenia sum pobranych z tytułu narzutów odprowadzają te sumy za każdą dekadę miesiąca w ciągu 5 dni po upływie tej dekady z wyjątkiem jednostek podległych Ministrowi Leśnictwa, które odprowadzają te sumy w ciągu 15 dni po upływie dekady.

5. Jednostki odprowadzające sumy pobrane z tytułu narzutów przesyłają właściwemu wydziałowi (oddziałowi) finansowemu w terminach określonych w ust. 4 odnośnie każdej wpłaty deklarację zawierającą następujące dane:

- 1) sumę narzutów należnych od sprzedanych artykułów obliczoną na podstawie rachunków (paragonów) wystawionych w ubiegłej dekadzie,
- 2) sumę narzutów zainkasowanych w tejże dekadzie,
- 3) w przypadkach, o których mowa w § 4 — zestawienie niepobranych narzutów na podstawie zrealizowanych zaświadczeń.

6. Deklaracja wystawiona przez jednostkę gospodarki uspołecznionej powinna być podpisana przez kierownika tej jednostki i głównego (starszego) księgowego, a deklaracja wystawiona przez inną jednostkę — przez osobę upoważnioną do zaciągania zobowiązań imieniem tej jednostki.

§ 7. W przypadku zmiany we właściwym trybie cen dotychczas obowiązujących, cenę określoną w § 1 ust. 1 ustala się przez dodanie narzutu do zmienionej ceny.

§ 8. Ministerstwa: Handlu Wewnętrznego, Leśnictwa, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Drobnoego i Rzemiosła, Budownictwa Miast i Osiedli, Górniczego, Państwowych Gospodarstw Rolnych i Gospodarki Komunalnej wydają po uzgodnieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego i Ministerstwem Finansów w terminie do dnia 26 września 1952 r. szczegółowe wytyczne dla podległych jednostek dokonujących sprzedaży materiałów budowlanych i drewna

§ 9. 1. Traci moc zarządzenie Nr XIV Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 10 maja 1952 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Leśnictwa w sprawie pobierania narzutów do cen materiałów budowlanych i drewna (poza opałowym) oraz trybu rozliczeń.

2. Narzuty pobrane przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia podlegają odprowadzeniu w trybie określonym w § 6.

3. Nie pobiera się narzutów:

- 1) od artykułów, które zostały wydane (wysłane) lub za które została uiszczona cena przed dniem 10 maja 1952 r.,

2) od artykułów wydanych (wysłanych) przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia, chyba że obowiązek pobrania narzutu wynikał z zarządzenia wymienionego w ust. 1.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

W porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW

K. Dąbrowski

MINISTER HANDLU WEWNĘTRZNEGO

w z. J. Kutin

MINISTER LEŚNICTWA

B. Podedworny

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 304 Przewodniczącego PKPG oraz Ministrów Finansów i Handlu Wewnętrznego z dnia 22 września 1952 r.

Wykaz materiałów budowlanych i drewna

	Jedn. miary	Wysokość narzutu	
		w procentach do ceny detalicznej	w złotych za jednostkę miary
Drewno okrągłe wszelkie (iglaste i liściaste) z wyjątkiem osobno wymienionych żerdzi		50	
Żerdzie brzozone i dębowe		100	
Drewno iglaste tarte materiały tarte nieobryznane, obrzynane, okorkowe i zbieżycie obrzynane, z wyjątkiem materiałów krótkich i najkrótszych oraz tarcicy hubiastej		70	
materiały tarte krótkie, deski i bale krótkie oraz najkrótsze tarcica hubiasta		100 30	
Drewno liściaste tarte — z wyj. klasy IV Drewno liściaste tarte kl. IV nie podlega narzutom		40	
Sklejki suchoklejone sosnowe, wodoodporne iglaste i liściaste oraz lotnicze (braki)		200	
suchoklejone liściaste		150	
mokroklejone wszelkie		100	
Płyty stolarskie		100	
Cement wszelki		300	
Płyty i kształtki cementowo-azbestowe			
Eternit wraz ze wszelkimi dodatkami		50	
Wapno hydrauliczne i hydratyzowane			
wapno palone w bryłach, extra		200	
również mielone		100	
gaszone (lasowane)		100	

	Jedn. miary	Wysokość narzutu	
		w procentach do ceny detalicznej	w złotych za jednostkę miary
Cegła ceramiczna			
wszelka z wyjątkiem wapienno-piaskowej gat. I	1000 szt.		200
wszelka z wyjątkiem wapienno-piaskowej gat. II	1000 „		170
wszelka z wyjątkiem wapienno-piaskowej gat. III	1000 „		130
Wapienno-piaskowa gat. I	1000 „		100
Wapienno-piaskowa gat. II	1000 „		75
Wapienno-piaskowa gat. III	1000 „		—
Cegła ułamkowa połówki i 3/4	1000 „ tj. 2000 połówek lub 1333— ³ / ₄		50
cegła gatunków niższych lub pozagatunkowa nie podlega narzutom			
Pustaki ceramiczne wszelkie		70	
Dachówka ceramiczna			
dachówka karpiówka i felcówka		150	
osobno niewymieniona oraz gąsior		100	
Kafle wszelkie		100	
Okładziny			
Płytki ścienne fajansowe glazurowane, białe i kolorowe		150	
Papa			
smołowcowa i bitumiczna — wszelka		200	
Lepik			
smołowcowy		200	
bitumiczny		200	
lepik zastępczy nie podlega narzutom			
Płyty posadzkowe			
lastrico (terrazzo)		70	
Szkło			
ciągnięte i walcowane wszelkie z wyjątkiem ornamentowego, kolorowego, katedralnego oraz budowlanego		70	

U w a g a:

Przy sprzedaży towarów niepełnowartościowych narzut obliczany zostaje od ceny detalicznej pomniejszonej o procent odpowiadający obniżeniu wartości.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 304 Przewodniczącego PKPG oraz Ministrów Finansów i Handlu Wewnętrznego z dnia 22 września 1952 r.

W Y K A Z

odbiorców uprawnionych do nabywania materiałów budowlanych i drewna bez narzutów.

- 1) Jednostki budżetu Państwa łącznie z zakładami pomocniczymi.
- 2) Przedsiębiorstwa państwowe lub pod zarządem państwowym z wyjątkiem przedsiębiorstw pod zarządem ustanowionym na podstawie przepisów o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

wionym na podstawie przepisów o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

- 3) Wszyscy dystrybutorzy materiałów budowlanych i drewna z wyjątkiem jednostek handlu detalicznego.
- 4) Pełnomocnik Akcji Rozbiórkowej.
- 5) Organizacje polityczne.
- 6) Związki Zawodowe.
- 7) Spółdzielnie pracy i spółdzielnie rzemieślnicze na cele przetwórcze, własne potrzeby inwestycyjne i remontowe w ramach przydziałów, przyznanych im przez właściwe

ministerstwo (lub organy przezeń uprawnione) w ciężar kontyngentu (przydziału, rezerwy itp.) tegoż ministerstwa.

U w a g a: Spółdzielnie usługowe oraz pomocnicze i chałupnicze spółdzielnie, nabywające materiały budowlane i drewno na cele usługowe (usługi świadczone z materiałów wykonawcy) uiszczają ceny z narzutem.

- 8) Przedsiębiorstwa handlu detalicznego na własne potrzeby inwestycyjne i remontowe w ramach przydziałów przyznanych im przez właściwe ministerstwo lub organy przezeń uprawnione w ciężar kontyngentu (przydziału, rezerwy itp.) tegoż ministerstwa.
- 9) Przemysł prywatny pobierający towar w ramach przydziałów przyznanych przez Ministerstwo Przemysłu Drobego i Rzemiosła lub organa przez nie upoważnione, w ciężar kontyngentu (przydziału, rezerwy itp.) tegoż ministerstwa.
- 10) Inni odbiorcy, zakupujący towar w ramach przydziałów przyznanych przez zainteresowane ministerstwa, w ciężar wydzielonych na ten cel kontyngentów, uprawnieni do tego zbiorowo lub indywidualnie.

Załącznik Nr 3 do zarządzenia Nr 304 Przewodniczącego PKPG oraz Ministrów Finansów i Handlu Wewnętrznego z dnia 22 września 1952 r.

Stempel jednostki (CHMB, PCD) wystawiającej zaświadczenie

Zaświadczenie Nr

(nazwa jednostki uprawnionej)

ma prawo nabyć z przydziału

ze składu PZGS w

bez uiszczenia narzutu zgodnie z § 2 zarządzenia Nr

Przewodniczącego PKPG z dnia

(słownie)

(ilość)

(materiał)

pieczęć i podpis wystawcy zaświadczenia

U w a g a: Zaświadczenie wystawia się oddzielnie dla każdego artykułu objętego narzutem.

wypełnia PZGS

Na podstawie powyższego zaświadczenia wydano.....

(ilość cyfrowo i słownie)

(nazwa materiału)

(cena detaliczna)

(wartość narzutu)

Data i podpis PZGS

Potwierdzam odbiór materiału i zwolnienie od narzutu na sumę zł

Data i podpis odbiorcy

181.

**PISMO OKÓLNE
PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

Nr 28 z dnia 17 września 1952 r.

(znak: GKOP. Og-620/52)

w sprawie współpracy z Główną Komisją Oceny Projektów Inwestycyjnych.

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego stwierdziła, że na posiedzeniach Głównej Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych przy PKPG, przy rozpatrywaniu dokumentacji technicznej, bardzo często są nieobecni przedstawiciele resortów, których dokumentacja techniczna jest rozpatrywana, lub często są obecni przedstawiciele, nie posiadający dostatecznych kwalifikacji, ani znajomości zagadnienia, aby mogli udzielać wyjaśnień i zajmować stanowisko w imieniu resortu.

Przy rozpatrywaniu dokumentacji technicznej stwierdzono częste przeoczenia przez KOPI resortu, istotnych usterek w dokumentacji, polegających zarówno na wadliwych i nieoszczędnych rozwiązaniach jak i opuszczeniach istotnych elementów dokumentacji.

W celu nawiązania właściwej współpracy między Główną KOPI przy PKPG i KOPI resortów, w celu przeniesienia doświadczeń GKOP na teren KOPI resortów oraz w celu uzyskania możliwości otrzymywania niezbędnych wyjaśnień i zajmowania stanowiska w imieniu resortu — na posiedzeniach GKOP powinien obowiązkowo być obecny przewodniczący KOPI resortu, którego dokumentacja techniczna jest rozpatrywana. W wyjątkowych i indywidualnie umotywowanych przypadkach, może być delegowany na posiedzenie GKOP na miejsce przewodniczącego KOPI jego zastępca.

**PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

w z. E. Szyr

182.

PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO

Nr 29 z dnia 17 września 1952 r.

(znak: GKOPI-Og-694/52)

**w sprawie składu Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych
przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych dla rozpa-
trywania projektów inwestycyjnych w zakresie elektryfi-
kacji rolnictwa.**

1. W celu usprawnienia prac związanych z rozpatrywaniem projektów inwestycyjnych w zakresie elektryfikacji rolnictwa, prezydium wojewódzkich rad narodowych (WRN) powinny uzupełnić skład Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych (KOPI) przy WRN, powołując naczelnego inżyniera właściwego terenowo Przedsiębiorstwa Elektryfikacji Rolnictwa (PER) w charakterze zastępcy Przewodniczącego Komisji, oraz jednego przedstawiciela właściwego terenowo

Przedsiębiorstwa Elektryfikacji Rolnictwa, w charakterze członka Komisji.

2. Na posiedzenia Komisji w sprawach, o których mowa w pkt. 1 powinni być zaproszeni przedstawiciele: a) Zakładu Sieci Elektrycznej, b) Zakładu Zbytu Energii.

3. Projekty inwestycji elektryfikacji rolnictwa powinny być rozpatrywane przez KOPI przy WRN w terminie 7 dni od chwili nadesłania projektu do KOPI przy WRN.

4. Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej może upoważnić Dyrektora PER do zatwierdzania projektów inwestycji elektryfikacji rolnictwa, które podlegają zatwierdzeniu przez Przewodniczącego Prezydium WRN.

5. Dokumentacja techniczna rozpatrywana i zatwierdzana do dnia 1-go września 1952 r. w trybie ustalonym zarządzeniem Ministra Rolnictwa z dnia 29 lutego 1952 r., w sprawie zatwierdzenia dokumentacji technicznej, nie podlega ponownemu rozpatrzeniu i zatwierdzeniu, z zastrzeżeniem postanowień § 1 uchwały nr 408 Prezydium Rządu z dnia 24 maja 1952 r. w sprawie wzmoczenia walki o oszczędność w budownictwie.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Plac Trzech Krzyży 5.

Wydawca: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze. Przedsiębiorstwo Państwowe, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46, w. 36

PRENUMERATA: Kwartalna 16 zł 20 gr, półroczna 32 zł 40 gr, roczna 64 zł 80 gr.

Zamówienia i wpłaty na prenumeratę przyjmują wszystkie urzędy pocztowe oraz listonosze. Od dnia 16 maja 1952 r. zamówienia i wpłaty na prenumeratę pisma przyjmują tylko urzędy pocztowe oraz listonosze wiejscy i miejscy. W związku z tym bezpośrednich zamówień i wpłat na prenumeratę do PPK „Ruch“ kierować nie należy.

Zamówienie CP¹-P/C-426/52 z dnia 24.IX.52 r., podpisano do druku dnia 26.IX.52 r., druk ukończono 30.IX.1952 r.

Nakład 17.345 + 55 egz. Papier druk. sat. kl. VII/A¹/60 gr.

Cena numeru 1 zł 80 gr. Zam. 4109. Druk. „Dom Słowa Polskiego“, Warszawa, Plac Kazimierza Wielkiego 3-B-26512